

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

တိုင်း၏နောက်ဆုံးကဗျာများ

Tagore's Last Poems

ကောင်းသာ-မြန်မာပြန်

BURMESE
CLASSIC



**NOBEL-MYANMAR
LITERARY FESTIVAL**
[Literature for Peace]

တတိယအကြိမ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်



တဂိုး၏
နောက်ဆုံးကဗျာများ
Tagore's Last Poems

ကောင်းသာ

မြန်မာပြန်





ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိစာပေ၊ ကမ္ဘာ့ ခပ်လမ်း၊ တာပွား
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 ၂၀၁၅၊ ဇန်နဝါရီလ၊ တတိယအကြိမ်၊ ၁၉၉၆ ကောင်းသာစာပေအဖွဲ့တော်ယအကြိမ်မှ၊ အုပ်စု ၅၀၀
 ရောင်းစျေး ၁၂၀၀ ကျပ်

တိုက်ခန်းနောက်ဆုံးကဏ္ဍများ

ကောင်းသာ - ခန့်ကုန်း၊

စိတ်ကူးချိုချိစာပေ၊ တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၅၊

စာမျက်နှာ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

(၁) တိုက်ခန်းနောက်ဆုံးကဏ္ဍများ

မာတိကာ



- ပါရဂူ၏အမှာ	က
- ပထမအကြိမ်ထုတ်အတွက် ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ	ဂ
- တရိုး၏နောက်ဆုံးကဗျာများ (အိန္ဒိယအပတ်စဉ် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းမှ)	င
၁။ ငြိမ်းချမ်းမှု သမုဒ်ပြင်ကျယ်	၁
၂။ ရာဟုလို မရဏမင်း	၂
၃။ တေးသီဖို့မေ့နေတဲ့ အို ငှက်ငယ်	၄
၄။ နေမင်းက အလျှံတညီးညီးနဲ့ အထီးကျန်နေ့လယ်ခင်း	၆
၅။ ကိုယ် နောက်တစ်ခါများ တတ်နိုင်ရင်	၈
၆။ ဘဝဟာ လေးမြတ်ဖွယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်	၁၀
၇။ လက်ထပ်မင်္ဂလာ၏ ပဉ္စမမြောက်နှစ်မှာ	၁၃
၈။ ဘာသာစကား၏ နတ်ဘုရားမ သင့်ပုံရိပ်ကို ငါထုလုပ်	၁၆
၉။ သည်မွေးနေ့မှာ စိတ်ဓာတ်ကျမိတယ်	၁၉
၁၀။ ရူပဏရယ် မြစ်ကမ်းပါးမှာ	၂၁
၁၁။ သည်လက်ဆောင်ပဏ္ဍာပွဲတော်မှာ	၂၂
၁၂။ ကမ္ဘာဦးနေ့ရဲ့ သူရိန်မင်း အမေး	၂၄
၁၃။ ကြေကွဲခြင်းရဲ့ မဟူရာည	၂၆
၁၄။ သင့်လောက ကမ်းမြောင်ကို သင် ပဟောဠိ ဖွက်ခဲ့ပြီ	၂၈
၁၅။ အမြတ်ဆုံးလူသား လာချေပြီ	၃၀

- အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

- The Illustrated Weekly Of India
The Literary Life ၃၃
1. Before me stretches the Ocean of peace ၃၄
 2. Death, like Rahu, Casts shadowns only ၃၅
 3. Bird, why do you
Forget your song? ၃၇
 4. The sun flames on his lonely afternoon ၃၈
 5. If I can once again ၄၀
 6. Life is sacred I know ၄၂
 7. In the fifth year of marriage ၄၄
 8. Goddess of language,
I carve your image ၄၆
 9. On this Birthday I feel lost. ၄၈
 10. On the bank of Rupnarayan ၄၉
 11. At this festival of gifts ၅၀
 12. The first day's sun asked ၅၁
 13. Often the dark night of sorrow ၅၂
 14. You have riddled the path of your creation ၅၃
 15. There comes the man supreme ၅၄

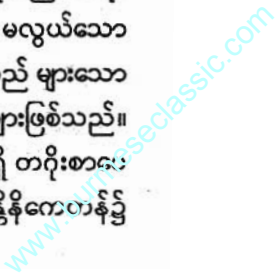


ပါရဂူ၏အမှာ

တဂိုး၏စာပေသည် အမျိုးအစားစုံလင်လှသည်။ တဂိုးသည် ကဗျာ ဆရာဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ပြဇာတ်၊ ဆောင်းပါးများကိုလည်း ရေးသည်။ သီချင်းဂီတများကိုလည်း ရေးစပ်သည်။ ပန်းချီကားများကိုလည်း ရေးဆွဲသည်။ သူ၏စာပေနှင့် အနုပညာလက်ရာများထဲတွင် အကျော်ကြား အအောင်မြင်ဆုံးမှာ ကဗျာဖြစ်သည်။ နိဘယ်စာပေဆုကို အာရှနိုင်ငံများမှ ပထမဦးဆုံးရရှိခြင်းမှာလည်း သူ၏ကဗျာကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဂီတဇ္ဇလီကဗျာ အတွက် ၁၉၁၃ ခုနှစ်က တဂိုးအား နိဘယ်စာပေဆု ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း တဂိုး၏စာပေအမျိုးအစားထဲက ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် နှင့် ပြဇာတ်ကိုသာ ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သည်။ ကဗျာကို မပြန်ပေ။ လွန်ခဲ့သည့် ၂၅ နှစ်ခန့်က ဂီတဇ္ဇလီကို မြန်မာပြန်ဖူးသော်လည်း တစ်ဝက် တစ်ပျက်သာပြန်ပြီး ကျွန်တော်၏ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဂီတဇ္ဇလီမြန်မာပြန်သည် ကော်ပီစာအုပ်ထဲက ထွက်မလာခဲ့ပေ။ တဂိုး၏ စာအမျိုးအစားထဲက ကဗျာကို အဘယ့်ကြောင့် ဘာသာမပြန်သနည်းဟု မေးစရာရှိသည်။ တဂိုး၏ ကဗျာအနက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို အပြည့်အဝ ဖမ်းဆုပ်နိုင်ရန် မလွယ်သောကြောင့်ဟုပင် အဖြေပေးရမည်။ တဂိုး၏ ကဗျာအဖွဲ့အနွဲ့များသည် များသောအားဖြင့် အနက်အဓိပ္ပာယ် နှစ်ခွ၊ သုံးခွ ထွက်နေသော ကဗျာများဖြစ်သည်။

တလောက အင်္ဂလန်မှ အင်ဒရူးရော်ဘင်ဆန်အမည်ရှိ တဂိုးစာပေ ပညာရှင်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အင်ဒရူးသည် သန္တိနိကေတန်၌



ခြောက်နှစ်လောက် နေဖူးသည်။ ဘင်္ဂါလီစာကိုလည်း တတ်သည်။ တဂိုး၏ စာအတော်များများကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်ဆိုသူဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော့်အား တဂိုး၏စာများကို မြန်မာပြန်သူမှန်းသိ၍ “တဂိုး၏ မည်သည့်စာအမျိုးအစားကို မြန်မာပြန်သလဲ” ဟု မေးသောအခါ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သည့် တဂိုးစာပေအမျိုးအစားကို ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ အင်ဒရူးက “ခင်ဗျားနှင့်ကျွန်တော် တူတယ်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆိုတဲ့ တဂိုးစာပေထဲမှာလည်း ကဗျာမပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။

တဂိုးကဗျာကို ကျွန်တော် မြန်မာမပြန်သော်လည်း မြန်မာပြန်သူများ ပေါ်ထွက်လာကြသည်။ ယခုလည်း တဂိုးမကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံးရေးဖွဲ့သွားသော ကဗျာ ၁၅ ပုဒ်ကို ‘ကောင်းသာ’ က မြန်မာပြန်ထားသည်။ တဂိုးကဗျာ မြန်မာပြန်သူများ ပေါ်မလာလျှင် မြန်မာစာပေလောကအတွက် တဂိုးကဗျာ လမ်းပိတ်သလို ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ၊ ကဗျာခံစားလိုသူများအတွက် မိမိကိုယ်တိုင်က လမ်းဖွင့်မေးနိုင်လည်း လမ်းဖွင့်ပေးသူများ ပေါ်လာသည့်အတွက် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိသည်။ မိမိမနိုင်သည့် ဝန်ကို ကူညီသယ်ပေးသူအား ကျေးဇူးတင်သကဲ့သို့ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးတင်ခြင်းသည် မိမိမချီနိုင်သော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ရွှေချင်သည့်နေရာ၊ ထားချင်သည့်နေရာရောက်မှ အပြည့်အဝ အကောင်အထည်ပေါ်လာပေမည်။ တဂိုးကဗျာ မြန်မာပြန်ဆရာများအား ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးတင်ခြင်းသည်လည်း ယင်းတို့၏ တဂိုးကဗျာ မြန်မာပြန်များကို စာဖတ်ပရိသတ် နားလည်သဘောပေါက်ပြီး အပြည့်အဝ ခံစားနိုင်သည့်အဆင့်သို့ရောက်မှ အပြည့်အဝအကောင်အထည်ပေါ်လာပေမည်။

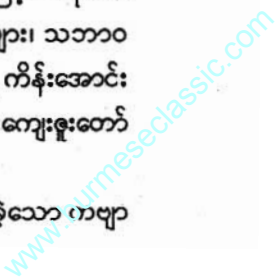
ပထမအကြိမ်ထုတ်အတွက် ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

စာဖတ်သက် အနှစ် ၄၀ နီးပါးကာလကို ပြန်ပြောင်းသုံးသပ်ကြည့်ရာ ဒေါက်တာမောင်ဖြူး၏ တဂိုးစာပဒေသာကို လူပျိုပေါက်ဘဝကပင် စတင်မြည်းစမ်းအရသာတွေ့ပြီး စွဲမက်ခဲ့ရသည်။

နောက်နှစ်အတန်ကြာသော် ဆရာကြီး ဦးသော်ဇင်၏ ဂီတဇူလီနှင့် ငြိတွယ်မိရပြန်သည်။ ထိုမှနောက် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ကျော်လွန်ပြီးသကာလ- ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် စာပေလောကစာအုပ်တိုက်မှ မိုးမိုး(အင်းလျား)၊ မောင်မောင်မျိုးညွန့်၊ မောင်ဇေ စသူတို့၏ တဂိုးစာနယဉ်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း အခေါက်ခေါက်အခါခါဖတ်ရင်း စွဲငြိခဲ့ရပြန်သည်။

အသက်အရွယ် ရင့်ကျက်လာသည်နှင့် တဂိုး၏ကဗျာများသည် အချစ်ကဗျာသက်သက်မဟုတ်ဘဲ လောကအကြောင်း၊ ဓမ္မကြောင်းနှင့်တကွ ကျွန်ုပ် ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း မရှိသော သစ္စာတရားကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ် မြွက်ဟထားကြောင်း ခံစားသိဖြင့် သိလိုက်ရသည်။ အထူးသဖြင့် သိရခက်၊ မြင်ရခက်လှသော ပါးပါးလျှလျ လူ့စရိုက်အကွက်ကလေးများ၊ သဘာဝ အလှတရားလေးများကို ဟဒယအတွင်း ကြာရှည်လေးတွဲတွဲ ကိန်းအောင်း စိမ့်ဝင်နေအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် ကဗျာများပါတကား ဟု ကျေးဇူးတော် အနန္တဖြင့် အသိအမှတ်ပြုကိုးကွယ်မိသည်။

သို့ဖြင့် ဆရာကြီးတဂိုး ကွယ်လွန်ကာနီးဆဲဆဲ စပ်ဆိုခဲ့သော ကဗျာ



၁၅ ပုဒ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိဖတ်ရှုမိသည့်အခါ မိမိခံစားမိသမျှ စာဖတ်သူများပါ ခံစားမိအောင် ဘာသာပြန်ဆိုတင်ပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဤကဗျာများမှ ရှစ်ပုဒ်မှာ ၁၉၉၂ ခု၊ နိုဝင်ဘာလနှင့် ဒီဇင်ဘာလထုတ် ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၌ ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်မိသည့်သူများမှာ များပြားလှပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရှေ့မှ ကျွန်တော့်ထက်ဦးစွာ တဂိုး၏ ကဗျာများ၊ ဝတ္ထုများ ဘာသာပြန်ဆိုပေးခဲ့ကြသူ ဆရာသမားအားလုံးကိုလည်းကောင်း-

ဘာသာပြန်နည်းနာဆည်းပူးခွင့်ရခဲ့သည့် ဆရာဦးခင်မောင်လတ်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်နှင့် ဆရာဦးထင်လင်းတို့အားလည်းကောင်း-

ကျွန်တော် လက်လှမ်းမမီနိုင်သော ဟိန္ဒူစကားလုံးအချို့ကို ရှင်းပြပေးသည့်အပြင် အမှာစာပါ ချီးမြှင့်ပေးသော ဆရာပါရဂူအားလည်းကောင်း-

ဤကဗျာ ၁၅ ပုဒ် ကျွန်တော့်အားပေးအပ်ခဲ့သူ စာပေမိတ်ဆွေ ကိုတင်မောင်ဌေး (GEM) အားလည်းကောင်း-

ကျွန်တော့် ဘာသာပြန်မှုများကို ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၌ နှစ်လဆက်တိုက် ဖော်ပြပေးခဲ့သူ ရောင်းရင်းအယ်ဒီတာချုပ် ကိုတင်ကိုအောင်အား လည်းကောင်း-

စာအုပ်အဖြစ် ငွေကုန်ခံထုတ်ပေးသူ ယွန်းရွှေအိမ်စာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ညီမောင်- ကိုဇော်မြင့်အားလည်းကောင်း-

ထို့အပြင် မျက်နှာဖုံးပုံများနှင့် အနုပညာအားဖြည့်ပေးသော ပန်းချီကိုပိုပိုအားလည်းကောင်း-

စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေး ကျန်ပိုင်းဝန်းသူအားလုံးအားလည်းကောင်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်း။

ကောင်းသာ
၃၀-၈-၉၃



တဂိုး၏ နောက်ဆုံးကဗျာများ

အိန္ဒိယအပတ်စဉ် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းမှ

ဘင်္ဂါလီကဗျာစာဆိုကြီး 'ရာဘင်ဒြာနတ်တဂိုး' ၏ စာပေပိုင်ဆိုင်ခံခွင့်ကို သူရထိုက်သည်။ ငါရထိုက်သည်ဟူ၍ ယခုထက်ထိ အငြင်းပွားနေကြဆဲဖြစ်သည်။

'ဗိရွဘာရတီ' က ဥပဒေကြောင်းအရ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ကျော်လွန်ပြီး သူသာရထိုက်ကြောင်း အခိုင်အမာတောင်းဆိုနေစဉ်-

'ပရိတစ်ရှ်နန္ဒီ' က တရားဝင် အတည်မပြုရသေးသော တဂိုး၏ လျှို့ဝှက်ကဗျာစာမူ တစ်တွဲကို ထုတ်ပြန်လာသည်။

သူထုတ်ပြန်လိုက်သော 'တဂိုး' ၏ ဤနောက်ဆုံးကဗျာ ၁၅ ပုဒ်မှာ-
'တဂိုး' ၏ ကွယ်လွန်လုဆဲဆဲ နောက်ဆုံးဘဝနိဂုံးကာလဖြစ်သော ၁၉၃၉ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃ ရက်မှ ၁၉၄၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၃၀ ရက်အတွင်း ရေးစပ်ခဲ့သော ကဗျာများဖြစ်ကြသည်။

ဤကဗျာများက စာဆို၏ ဘဝနိဂုံးကာလများအတွင် မရဏတရား၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အားထုတ်ထားပေသည်။



ငြိမ်းချမ်းမှု သမုဒ်ပြင်ကျယ်

ငြိမ်းချမ်းမှု သမုဒ်ပြင်ကျယ်
 ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဖြန့်ကြက်နေတယ်၊
 ပဲ့ကိုင်သူရေ...
 ကိုယ့်ကို ရေချလှည့်တော့လေ။
 သင့်ရဲ့ လက်မောင်းများအတွင်း ပွေ့ယူ
 ကိုယ့်ရဲ့ ထာဝရအဖော် ဖြစ်လှည့်ပါ။
 သံသရာ လမ်းမကို
 ဓူဝံကြယ်က
 ထွန်းညှိပေးပါလိမ့်။ ။

လွတ်မြောက်ခြင်းကို ပေးအပ်နှင်းသူရယ်
 သင့်ရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှု၊ သင့်ရဲ့ ကြင်နာသနားမှု
 ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ကို
 ဆုံးစမဲ့ကာလဆီ ခရီးနှင်နေစဉ်
 အမြဲထောက်ကူပေးနေလိမ့်။ ။

မရဏပဋိညာဉ်တို့ ပြိုပျက်သွားပါစေ၊
 မဟာစကြဝဠာလည်း ကိုယ့်အားပွေ့ဖက်လာစေ။
 ကိုယ့်နှလုံးသားက
 အကြောက်အရှံ့ကင်းစွာ သိနေတာက
 မဟာအဝိဇ္ဇာတရား။ ။

သန္တိကောတိ၊ ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်၊ ၁၉၇၆

www.burmeseclassic.com



ရာဟုလိုမရကမင်း

ရာဟုလိုမရကမင်းက
 အရိပ်များသာ ကျရောက်စေတယ်
 ဒါပေမဲ့
 ဘဝရဲ့ အမွန်အမြတ် နတ်သုဒ္ဓါကိုတော့
 လှိုက်ဖြိုခြင်းငှာ မစွမ်းဆောင်နိုင်
 သည်ရုပ်လောကရဲ့ ကျော့ကွင်းမှာမိနေရင်းနဲ့
 ဒါဟာ... ငါ အသေအချာသိတဲ့အရာ။ ။

စကြဝဠာရဲ့ လျှို့ဝှက်လှိုက်များအတွင်းက
 ချောင်းမြောင်းနေတဲ့
 ဘယ်အနုကြမ်းသမားမှ
 မေတ္တာရဲ့ ဆုံးစမဲ့တန်ဖိုးကို
 မခိုးယူနိုင်။
 ဒါဟာ... ငါ အသေအချာသိတဲ့အရာ။ ။

အမှန်ကန်ဆုံးလို့ ငါတွေ့ထားတာတွေဟာ
 မှားယွင်းမှုတွေကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားတာဖြစ်နေ။
 ဘဝရဲ့ သည်သိက္ခာကျမှုကို
 စကြဝဠာရဲ့ ဥပဒေသတွေကလည်း သည်းခံလိမ့်မည်မဟုတ်။
 ဒါဟာ... ငါ အသေအချာသိတဲ့အရာ။ ။

www.burmeseclassic.com

ပြောင်းလဲခြင်းရဲ့
 အလျင်မပြတ်တွန်းအားကြောင့်
 အရာရာဟာ ရွေ့လျားနေရတယ်။
 ဒါဟာ... အချိန်ရဲ့ နိယာမတရား။
 မရဏတရားကတော့
 ပြောင်းလဲခြင်းကင်းစွာ
 ပေါ်ပေါက်နေတယ်။
 ဒါကြောင့်... သူဟာ
 အမှန်အကန် မဟုတ်နိုင်။
 ဒါဟာ ငါ အသေအချာသိတဲ့အရာ။ ။

လောကကြီးတည်နေတာကို
 သိတဲ့သူဟာ
 သူ့ကိုယ်သူလည်း သိနားလည်
 အဲသည်တည်ရှိမှုအားလုံးရဲ့
 သက်သေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပေါ့။
 သူ့ရဲ့သစ္စာတွေဟာလည်း
 အဲသည်အဆုံးစွန် အဇ္ဈတ္တရဲ့
 အမှန်တရားအတွင်းမှာပဲ တည်နေတယ်
 ဒါဟာ... ငါ အသေအချာသိတဲ့အရာ။ ။





တေးသီဖို့မွေ့နေတဲ့ အိုငှက်ငယ်

အိုငှက်ငယ်...

တေးသီဖို့ ဘာကြောင့်များ ခဏခဏမွေ့နေရပါသလဲ
ဘာကြောင့်များ ဆက်မဆိုတော့တာပါလဲ
တေးသံကင်းတဲ့ အရုဏ်ဦးဟာ အချည်းနှီးပါလေ။
ဒါကို... သင် မသိလေရောသလား။ ။

မြစိမ်းပင်တွေပေါ်မှာ

အရုဏ်ရဲ့ ပထမဆုံးအတွေ့အထိဟာ
တဖျတ်ဖျတ် တလှုပ်လှုပ်တုန်ခါလို့၊
သည်ကတုန်ကယင် ဖြစ်မှုတွေထဲမှာ
သစ်ရွက်လေးတွေကြားက
နိုးထလာတာကတော့
သင့်ရဲ့ တေးချင်းပဲပေါ့။
မနက်ခင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ရသူဟာ
သင်ပဲလေ။
ဒါကို... သင် မသိလေရောသလား။ ။

သည်နေရာမှာ
 နိုးကြားမှုရဲ့ နတ်ဘုရားမ ကြွရောက်နေပြီ။
 သူမကိုယ့်ကို စောင့်စားနေရရှာတယ်၊
 မျှော်မှန်းတသသ သူမရယ်လေ၊
 ဒါကို... သင် မသိလေရောသလား။ ။

သင့်တေးချင်းလက်ဆောင်ကို
 သူမ လက်မလွတ်မိပါစေနဲ့။
 ကြေကွဲညတစ်ညရဲ့
 အိပ်မက်များ လွန်ပြီးနောက်
 သင့်မနက်ခင်းတေးက
 ဘဝသစ်တစ်ရပ်ရဲ့ ဗျာဒိတ်တော်ကို
 ဆောင်ယူခဲ့ပြီလေ။
 ဒါကို... သင် မသိလေရောသလား။ ။
 သန္နိဏ္ဍိကတန်း၊ ဗေဒော်ဝါရီ၊ ဒဂု ရက်၊ ၁၉၄၁။



နေမင်းက အလျှံတည်းညီးနဲ့ အထီးကျန်နေ့ပယ်ခင်း

နေမင်းက အလျှံတည်းညီးနဲ့
 သည်အထီးကျန် နေ့လယ်ခင်းမှာ
 လစ်လပ်နေတဲ့ ကုလားထိုင်လေးကို ကိုယ်ငေးမောမိ။
 ဖြေသိမ့်စရာတော့မရှိ၊
 သူ့ရဲ့ ပဲ့တင်သံများ
 ဖန်တလဲလဲ ခြောက်လှန့်နေသည်က
 စိတ်ပျက်လက်လျှော့သံများ။ ။

ဟင်းလင်းဖြစ်မှု အသံမှာ
 သနားကရုဏာနဲ့ ပြည့်နှက်လို့
 အမှာစကားတော့ လွတ်ထွက်လေပြီ။
 သခင်မရှိတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့
 ကြေကွဲမျက်ဝန်းများပမာ
 နှလုံးသားတစ်ရပ်ခမြာ
 ဆွေးတမြေမြေဖြစ်လို့

ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း-ဘာကြောင့်ဖြစ်မှန်း
 သိနားမလည်တော့နိုင်။
 နေ့လုံးပေါက်-ညလုံးပေါက်
 အချည်းနှီး ရှာဖွေနေသည့် သူ့မျက်လုံးများ၊
 ကုလားထိုင်လေးက
 ပိုကြီးမားတဲ့ ကြေကွဲမှုနဲ့အတူ
 စကားပြောနေ။
 သင် မရှိတော့တဲ့ သည်အခန်းမှာ
 လစ်ဟာမှုရဲ့ တအံ့နွေးနွေး... ဝေဒနာသာ
 ပျံ့ပျံ့နှံ့နှံ့...။ ။

သန္နိဏတန်၊ မတ် ၂၆ ရက်၊ ၁၉၄၁



ကိုယ်နောက်တစ်ခါများ တတ်နိုင်ရင်

ကိုယ်နောက်တစ်ခါများ တတ်နိုင်ရင်
 ထိုကုလားထိုင်လေးကို ရှာရပေလိမ့်၊
 သူ့ရဲ့ပွေ့ဖက်မှုမှာ
 အဝေးမြေရဲ့ ချစ်မှာတမ်းက တင်ကျန်နေဆဲ။

ထိုနေရာမှာ--
 အတိတ်ရဲ့ လွတ်မြောက်ပြီးအိပ်မက်များ
 နောက်ထပ်အံ့ဖွဲ့လာကြလိမ့်မယ်
 သူတို့ရဲ့ မကြားတကြားညည်းတွားသံများ
 နောက်ထပ် သိုက်မြုံတစ်ခု ဆောက်ကြလိမ့်မယ်။

ချမ်းမြေ့ဖွယ် အမှတ်ရစရာများကို
 ပြန်အောက်မေ့ရင်းနဲ့
 နိုးကြားမှုကို ချိုမြိန်လာစေပြီ။
 အခုတော့
 ပုလွေသံက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
 တေးသွားများကို ပြန်ယူဆောင်လာပေလိမ့်။

www.burmeseclassic.com

လေသာပြတင်းအနီးမှာ
 လက်မောင်းများကို ဆန့်ထုတ်လို့
 နွေဦးပေါက်ရာသီရဲ့
 သင်းတပျံ့ပျံ့ လမ်းကြားလေးပေါ်မှာ
 မဟာတိတ်ဆိတ်မှုရဲ့... ခြေသံများကို
 ညအခါ ကြားရပေတော့မယ်။ ။

အဝေးမြေရဲ့ ချစ်မေတ္တာနဲ့အတူ
 ကြာတောင့်ကြာရှည် စောင့်ဆိုင်းနေရ
 သူမခမြာ...
 သူမရဲ့ အနီးကပ်ရှိနေမှုကို
 အစဉ်ထင်ရှား တည်တံ့စေတော့မယ်။
 ကိုယ့်နားထဲမှာတော့
 သူမရဲ့ တီးတိုးသံများ
 ပဲ့တင်ရိုက်ဆဲ။ ။

စကားလုံးများက
 အရှုံးပေးခဲ့ရတဲ့ သူမ၊
 မျက်ဝန်းများဖြင့်သာ
 စကားပြောတတ်တဲ့ သူမ
 နွမ်းတရိရီ
 သူမအသံရဲ့ အမှတ်ရစရာများ
 သည်ကုလားထိုင်လေးက
 အစဉ်ရှင်သန်နေစေတော့မည်တကား။ ။

www.burmeseclassic.com



ဘဝဟာ လေးမြတ်ဖွယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်

ဘဝဟာ လေးမြတ်ဖွယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊
ဒါပေမဲ့- သူ့ရဲ့တကယ့်ပုံပန်းကို
ငါ ဘယ်တော့မှ မဆုပ်ကိုင်မိခဲ့။
သူဟာ...
လျှို့ဝှက်တဲ့ စမ်းပေါက်ဝတချို့က
ဖောက်ထွက်လာပြီး
ရောက်တတ်ရာရာ လမ်းကြောင်းတချို့အတိုင်း
ခရီးနှင့်ချလာတယ်
ကိုယ်ခြေရာခံလို့ မရနိုင်။
မနက်ခင်းမှ မှောင်ရီဆည်းဆာအထိ
အချိန်တိုင်းမှာ
သန့်စင်မှု အသစ်တစ်ရပ်ရပ်
သူ ရရသွားတယ်။
သည်လှေနာဝါကို ငါ
သူ့ရွှေတွေနဲ့ အပြည့်ဖြည့်လို့
မိုင်တစ်သန်း ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီ။ ။

အဲဒီဘဝဟာ

နေ့နဲ့ညကို အသံပေးလို့

မမြင်ရတဲ့အရာကို

ပန်းရိုင်းတွေနဲ့ ပူဇော်ရင်း

တိတ်ဆိတ်တဲ့ အမိုက်မှောင်ထဲမှာ

ရွံ့ခဲမီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်တယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားက

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အချစ်ဦးကို

သူ့အားပေးအပ်လိုက်တယ်။

ကျွမ်းကျွမ်းတဝင် ချစ်မေတ္တာအားလုံးဟာ

သူ့ရဲ့ ရွှေကြိမ်လုံးနဲ့

တို့ထိခံရလို့

အခုနိုးထကုန်ကြပြီ။

သည်ပန်းရိုင်းများအတွက်

ပြီး သူမအတွက် ကိုယ့်မေတ္တာ

သည်အရာအားလုံး

သူ တို့ထိမှုကြောင့်

သူ့ကိုယ်ပိုင်စစ်စစ်ဖြစ်ရပြီ။

။

မွေးဖွားသည်နှင့် စာအုပ်ရောက်လာ
 စာမျက်နှာများက ကွက်လပ်
 တစ်နေ့တစ်နေ့ချင်း
 တရွေ့ရွေ့နှင့် စာလုံးများဖြည့်ရင်း
 ပုတီးစေ့တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
 ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိကုံးလို့
 နေ့တာရဲ့ အဆုံးမှာ
 ပုံတူကားချပ် ဘွားဘွားပေါ်။
 ပုံရေးခြယ်သူဟာ
 သူ့ကိုယ်ပိုင်လက်မှတ်အားဖြင့်
 သူ့ကိုယ်သူ အသိအမှတ်ပြု။
 နောက် သူ...
 စာလုံးများကို မျဉ်းတားဖျက်
 စုတ်ချက်မည်းရာ၊ မညှာမတာဖြင့်
 ပုံပန်းကို ခြစ်။
 ရွှေရောင်စာလုံးများ မဆိုစလောက်သာ
 ဝှံ့ကြယ်နံ့ဘေးမှာ
 ရောင်ဝါထွန်းပ-ကျန်ရစ်ကြ။ ။

သန္တီကော့နံ၊ ဧပြီ ၂၅ ရက်၊ ၁၉၄၁။



လက်ထပ်မင်္ဂလာ၏ ပဉ္စမမြောက်နှစ်မှာ

လက်ထပ်မင်္ဂလာရဲ့ ပဉ္စမမြောက်နှစ်မှာ
 သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်တွေ ပြည့်နေတဲ့
 လူငယ်တစ်ဦးရဲ့ ကျွမ်းဝင်မှုနဲ့အတူ
 နှလုံးအိမ်အတွင်းမှာ
 လျှို့ဝှက်တဲ့ အမြိုက်ရည်တို့ မှည့်တည်လေပြီ။
 ဖူးငုံများမှ သီးခိုင်များဆီထိ
 ရိုးညာတ်မှ ပွင့်ဖတ်လွလွတိုင်အောင်၊
 ရွှေရည်များ ပျံ့နှံ့စီးဆင်းနေ။
 ဆန်းပြားပြား ထုံရနံ့က
 အာဂန္တူကို သွေးဆောင်ခေါ်ငင်
 မျိုသိပ်မှု အလှတရားက
 လေလွင့်ခရီးသည်အား ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီကော။

ငါးနှစ်တာကာလမှာ...
 နွေဦးရဲ့ ပန်းနွယ်ပင်တို့ခမြာ
 အချစ်သောက်တော်ရေဖလားမှ
 ဝတ်ရည်များဖြင့် ပြည့်နှက်လို့၊

မဟူရာများပိတုန်းတို့
 သွက်လက်မြူးတူး
 ပျားရည်ဖြင့် ယစ်မူးလျက်---
 ကြည်လင်သော သုခတရားက
 မဖိတ်ခေါ်ထားသူများနှင့်
 အသံကြားတရားနာ လာသူတို့ကို
 ကြိုဆိုနေပြီကော။ ။

လက်ထပ်မင်္ဂလာရဲ့ ပထမနှစ်မှာ
 ပထဝီမြေရဲ့ အကြိုအကြား ထောင့်အားလုံးမှ
 ပုလွေသံက သုတိမင်္ဂလာသံစဉ်ကို တီးမှုတ်
 နေရာတိုင်းမှာ ရယ်မောသံများ ပဲ့တင်ဟည်း
 ယနေ့မှာတော့---
 ဆည်းဆာရဲ့ မျက်နှာပြင်မှာ
 လျှပ်တပြက် အပြုံးတစ်ပွင့်က
 တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မြူးတူးမှုနဲ့အတူ
 ပေါက်ဖွားခဲ့ပြီ။
 ပုလွေက 'ခနာဒ' ကကွက်တေးသွားကို
 ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်စဉ်
 ခုနစ်စဉ်ကြယ်က
 ဘာဝနာပွားဖို့
 ဖိတ်ခေါ်ချေပြီကော။

ဤငါးနှစ်မှာ...

မွေ့လျော်မှုအိပ်မက်က ပန်းနှယ်ပွင့်လို့---

ပြည့်ဝဝ ဘဝရဲ့ သုဂတိဘုံကို

ဝယ်ယူလာခဲ့ပြီ။

ကနဦးက တီးမှုတ်ခဲ့တဲ့

ဝသန္တ ပဉ္စမိတေးသွားလည်း

ယခုတော့---

ပြီးပြည့်လာပြီ။

ပန်းစုံတောရဲ့ သဗ္ဗာထက်သို့

သင်္ဃော့ကလွမ်းလာစဉ်

သင့်ခြေကျင်းများက

နှေးနှေးရဲ့ ကတုန်ကယင် သံစဉ်ကို

တီးခတ်နေပြီကောလေ။ ။

www.burmeseclassic.com



ဘာသာစကား၏ နတ်ဘုရားမ သင့်ပုံရိပ်ကို ငါထုလုပ်

ဘာသာစကား၏ နတ်ဘုရားမ
 ဤအထီးကျန် အိမ်ဝင်းထဲမှာ
 သင့်ပုံရိပ်ကို
 စိတ်တစ်ခုတည်းထားလျက်
 ငါထုလုပ်။
 လက်စတန်းလန်း
 ကစဉ့်ကရဲ ပျံ့ကြဲနေကြ၊
 ရွှံ့တုံးများက
 အသံတိတ်ဆိတ်ရင်း
 လေဟာနယ်ထဲ
 မျှော်လင့်ချက်မဲ့
 ငေးစိုက်နေကြ။
 ဝင့်ထည်ထည် သင့်ပုံရိပ်၏ ခြေတော်ရင်းမှာ
 သူတို့ရဲ့ရဲ့ကျိုးကျိုး
 လဲလျောင်း
 ဘာကြောင့်
 ဤနေရာရောက်နေရသည်ကိုပင်
 သိနားမလည်။

သို့ပေမဲ့...

သူတို့ထက်ပို၍

သနားဖွယ်ကောင်းနေသူများကတော့---

တစ်ကြိမ်က ပုံသဏ္ဍာန်ရှာတွေ့ခဲ့လျက်

ကာလကြာသည်နှင့်အမျှ

အနှစ်သာရအားလုံး ပျောက်ဆုံးကြရသူများပေါ့။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်နေရာလာဖို့ ဖိတ်ထားသလဲ’

သူတို့မဖြေနိုင်၊

လူ့ဘဝတံခါးသို့လာပြီး

မြေမှုန့်အကြွေးများ

သူတို့သယ်ဆောင်လျက်

ဘယ်သို့သော အိပ်မက်ကို

တည်ဆောက်ကြမှာလဲ။

ဤမရဏဖျင်ကားချပ်ပေါ်မှာ

ဘယ်သို့သော ပျောက်ဆုံးသည့် နိဗ္ဗာန်ဘုံမှ

‘ဥဗ္ဗသီ’ နတ်သမီး၏ပုံတူကို

ကဗျာဆရာက ဖမ်းကိုင်ချင်ရတာလဲ။

သင် ဆင့်ခေါ်ခံရသည့် ထိုအရာကြောင့်

ဤပန်းချီကား အရောင်းခန်းကို

သတိနှင့်ထိန်းသိမ်း---

သည့်နောက်...

တစ်နေ့သောအခါ

မေ့ပျောက်ပစ်ရစ်ပေဦးတော့။

သင်ပိုင်ဆိုင်သော ဤကမ္ဘာဦးမြေမှုန့်က
 အဝိဇ္ဇာသို့ တာရူသော
 သူ၏
 အသံတိတ်မြင်းရထားပြိုင်ပွဲအတွင်းမှနေ၍
 အဆုံးစွန်သော ဥပေက္ခာနှင့်အတူ
 သင့်အား
 အရေးဆိုခဲ့ပြီ။ ။


ဤအရာက ကောင်း၏။
 နွမ်းလျလျ ထိုမြေမှုန့်က
 ယနေ့ခေတ်၏ အလေအလွင့်များ---
 ဒုက္ခများ---ကို
 ဩဘာပေးနေ၊
 အသားကျနေသည့် ဤအနှိမ်ခံရခြင်းများက
 ကာလလှေကားထစ်များအတိုင်း ထက်ကြပ်လိုက်
 သူ့ခရီးကို ဖြတ်တောက်ပစ်ကြ။
 ရိုင်းပျပျ ကန်ထုတ်ခံရ- အစော်ကားခံရဖြင့်
 နောက်ဆုံးမှာ...
 မြေမှုန့်နှင့် သင်
 နောက်တစ်ချီ ဒွန်တွဲမိပြန်တော့
 ငြိမ်းချမ်းမှုကို
 သင်...
 တွေ့ရှိလာရလေပေါ့။ ။

သန့်ရှင်းစေရန် ယေ ၃ ရက် ၁၉၆၁



သည်မွေးနေ့မှာ စိတ်ဓာတ်ကျမိတယ်

သည်မွေးနေ့မှာ စိတ်ဓာတ်ကျမိတယ်။
 မိတ်ဆွေအပေါင်း
 မေတ္တာပို့သလာကြစေကြောင်း
 ဆန္ဒပြုမိပါရဲ့၊
 သူတို့လက်များရဲ့ အထိအတွေ့ဟာ
 ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့
 အဆုံးတိုင် မေတ္တာရယ်ပေါ့။
 သို့မှသာ...
 ငါ့အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတို့ရဲ့
 နောက်ဆုံး ဆုတောင်း ပတ္တနာတွေဖြစ်တဲ့
 ဘဝရဲ့အမြတ်ဆုံး ကျေးဇူးတော်ကို
 ငါနဲ့ တပါတည်း
 ယူဆောင်သွားနိုင်ပေလိမ့်မယ်။ ။

သည်နေ့- သည်အခါ
 ငါ့အိတ်ထဲမှာတော့ ဟာလာဟင်းလင်း၊
 ပေးစရာရှိခဲ့သမျှ
 အကုန်ပေးခဲ့ပြီးပြီပ။
 အကယ်၍များ-
 တချို့တစ်ဝက် 
 အတုံ့အပြန်ရလာမယ်ဆိုရင်
 မေတ္တာတချို့-
 ခွင့်လွှတ်ခြင်းတချို့တို့-
 ဒါတွေကို ငါ...
 ဇာတ်သိမ်းနိဂုံးရဲ့
 တိတ်တဆိတ်ပွဲတော်ဆီ
 ဦးတည်လို့
 ဖောင်တစ်စီးနဲ့
 ရွက်လွင့်ထွက်တဲ့အခါ
 ငါနဲ့တပါတည်း
 ယူဆောင်သွားရပေလိမ့်မယ်။ ။

သန္တန်ကောတန်၊ မေလ ၆ ရက်၊ ၁၉၄၁။



ရူပဏရယ် မြစ်ကမ်းပါးမှာ

ရူပဏရယ် မြစ်ကမ်းပါးမှာ
ငါ နိုးထလာ။

ဤလောကသည် အိပ်မက်မဟုတ်ကြောင်း
ငါ သဘောပေါက်မိပေ။



သွေးစာလုံးများဖြင့်

ငါ့အတ္တအား ပြဋ္ဌာန်းပြီးကြောင်း တွေ့ခဲ့ရ၊
အဆုံးမထင်သော ဝေဒနာ၊

မရေတွက်နိုင်သော ဒဏ်ရာများကြားမှ
ငါ့အတ္တအား

ငါ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပြီ။

အမှန်တရားသည် ရက်စက်၏။

သူ့ရက်စက်မှုကို- ငါချစ်မိ။

ဘယ်သောအခါမှ သူ့ မလိမ်တတ်သောကြောင့်၊

ဘဝဟူသည်- သေသည်ထိ အတ္တကိလမထနယောဂများဖြင့်
ရက်ဖောက်ထားသော တပဿီအကျင့်သာ၊

အမှန်တရား၏ ကြောက်ခမန်းလိလိတန်ဖိုးကို
ရယူနိုင်ရန်-

ကြွေးမြီအားလုံးကို-သေခြင်းဖြင့်သာ
ပေးဆပ်လိုက်ပါဘိတော့။ ။


www.burmeseclassic.com



သည်လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပွဲတော်မှာ

သင့်မွေးနေ့ရဲ့
 သည်လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပွဲတော်မှာ၊
 အရုဏ်ဦး စောစောရဲ့ အိမ်ခြံဝင်းတစ်ခွင်
 ထွေထွေဆန်းဆန်း- ရောင်စုံသန်းလို့။

ဘဝက

စွန့်လွှတ်ခြင်းနဲ့အတူ 
 အပ်နှင်းလာတဲ့
 ပန်းပွင့်များ- သစ်ရွက်လေးများက
 မရေမတွက်နိုင်။

သဘာဝက

သူမရဲ့ ရတနာများကို
 ကြိုကြားကြိုကြား စောင့်ကြည့်ရှာ။
 သူမရဲ့ အလှုပ်အရှုပ်ကြွယ်ဝမှုကို
 သင် အခု မျက်မြင်သက်သေဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ပေးသူနဲ့ယူသူ
 သွေးစည်းကြည်ဖြူလာတော့
 ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုတော်လည်း
 ယနေ့ ပြည့်ဝလာခဲ့ပေါ့။
 စကြဝဠာရဲ့ ကဗျာစာဆိုတော်
 ရင်သပ်ရှုမော
 သင့်အား မေတ္တာတော်ပို့သ၊
 သူ့လင်္ကာရဲ့
 သက်သေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့
 သင် ရောက်လာ၊
 ရှင်းရှင်းသန့်သန့် သရဝဏ် ကောင်းကင်အတွင်း
 မိုးရေများ ရွှံ့နှစ်နေရင်းပေါ့။



သန္တန်တော်၊ ဂူလိုင် သု ဝက်၊ ၁၉၄၁။



ကမ္ဘာဦးနေ့ရဲ့ သူရိန်မင်း အမေး

ကမ္ဘာဦးနေ့ရဲ့ သူရိန်မင်းက
 လောကရဲ့
 အဦးအစ ထွက်ပေါ်ခြင်းကို
 မေးခဲ့တယ်။
 သင် ဘယ်သူလဲ- တဲ့၊
 အဖြေ မရခဲ့ပါ။ ။



နှစ်ကာလများ ကျော်ဖြတ်သွား
 ကမ္ဘာပျက်နေ့ရဲ့ သူရိန်မင်းက
 အပြီးသတ်မေးခွန်းကို
 ဂေါယာစွန်းက အဏ္ဏဝါကမ်းခြေအနီး
 အမှိုက်မှောင်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းအလယ်မှာ
 မေးခဲ့ပြန်။
 သင်ဘယ်သူလဲ-တဲ့။
 အဖြေမရခဲ့ပါ။



ကာလကတ္တား၊ ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်၊ ၁၉၄၁။



ကြေကွဲခြင်းရဲ့ မဟူရာည

ကြေကွဲခြင်းရဲ့ မဟူရာည

မကြာမကြာ

ငါ့တံခါးဝ ရောက်လာတတ်။

ကိုင်စွဲထားတဲ့ လက်နက်က တစ်ခုသာ

ဝေဒနာရဲ့ ကြောက်ဖွယ်မျက်နှာထား

ချောက်ချားခြင်းရဲ့ ခြိမ်းခြောက်ချက်များ

အမှောင်တိုက်အတွင်းမှာ

လှည့်ဖြားမာယာဆင်။

သည်ချောက်ချားခြင်း မျက်နှာဖုံးကို

ငါကြောက်ရွံ့မိတဲ့အခါတိုင်း

အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုကို ငါ ခံစားခဲ့ရ။

သည်ဆုံးရှုံးမှု-
 သည်အောင်မြင်မှု-
 ဘဝရဲ့ သည်တစ္ဆေသူရဲများဟာ-
 သည်ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် အရိုးစွဲ၊
 ကလေးဘဝကတည်းက-
 ကတိမ်းကပါးလဲရင်း
 ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ လှောင်ပြောင်ခြင်းကို
 ငါ ကြားနာခဲ့ပြီးလေပြီ။

သည်ထူးဆန်းတဲ့
 ချောက်ချားခြင်းရဲ့
 ကယောင်ကတမ်းမြင်ကွင်းဟာ
 မရဏမင်းရဲ့
 ကျွမ်းကျင်သောလက်များနဲ့
 အမိုက်မှောင်အတွင်း
 လက်ရာမြောက် ပုံဖော်ထားခြင်းပါတကား။ ။

ကာလက္ခဏာ ဇူလိုင် ၂၉ ရက်၊ ၁၉၄၁။



သင့် ဂေဟကမိန်းမမြောင်ကို သင် ပဟေဠိ ဖွက်ခဲ့ပြီ

သင့်လောက လမ်းမြောင်ကို
 သင် ပဟေဠိ ဖွက်ခဲ့ပြီ။
 ဆန်းဆန်းပြားပြား-
 မာယာကွန်ရက်တို့နှင့်အတူ၊
 အို... လှည့်ဖြားသူအသျှင်ငဲ့
 ကျွန်ုပ်တို့၏ ရိုးစင်းစင်းဘဝများထဲ
 အမှားအယွင်းယုံကြည်မှု ညွတ်ကွင်းများကို
 အသင် ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်
 ချထားရစ်ခဲ့ပြီ။

ယင်းသို့သော အမြင်မှောက်မှားမှုများဖြင့်
 ကြီးမြတ်သူကို
 သင်မှတ်သားပြခဲ့သည်တကား။

သူ့အတွက်
 လျှို့ဝှက်ညကို သင် ထိန်းသိမ်းမထားခဲ့။
 သူ့အဇ္ဈတ္တကိုယ်ပွားထံ
 သူသွားရာလမ်းကို
 သင်၏ ကြယ်တာရာများက ထွန်းပြနေပေ။
 ထာဝစဉ်ရှင်းသန့်သန့် လမ်းတစ်သွယ်က
 သူ့ရိုးစင်းစင်း ကံကြမ္မာကြောင့်
 လမ်းတစ်လျှောက် ထိန်ထိန်တောက်။

ထိုင်းနောက်ဆုံးကဏ္ဍများ

အမှန်အားဖြင့် သူသည် ရိုးရိုးသားသား
အထင်အရှား လိမ်ရကောက်ရနှင့်
ဤသည်ပင် သူ၏ဂုဏ်သိန်ဖြစ်တော့သည်။

သူ့ကိုယ်၌က- အယူလွဲမှား
အများကထင်ကြ၊
သို့သော်...
သူ့ကိုယ်သူ
အဇ္ဈတ္တရောင်ခြည်ထဲ ချိုးသန့်စင်ရင်း
အမှန်ကို သူတွေ့ရှိ။

မည်သည့်အရာမျှ- သူ့အား
မလှည့်ဖြားတော့နိုင်။
သူ့နောက်ဆုံးဆုလာဘ်ကို
သူ့ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ
သူ သယ်ဆောင်သွားလေပြီ။
သင့်ဝင်္ကန္တဉာဏ်ကို
သက်သက်သာသာ ထမ်းရွက်နိုင်သူ

သူ...
ငြိမ်းချမ်းရာသို့- အရောက်လှမ်း
မယွင်းစတမ်း- အခွင့်အလမ်းကို
သင့်လက်ဝယ်
လက်ခံရရှိသွားတော့သည်တကား။ ။

ကာလကဏ္ဍာ၊ ဇူလိုင် ၃၀ ရက်၊ ၁၉၄၁။



အမြတ်ဆုံးလူသားလားလျှော့ပြီ

ဟောဒီမှာ...

အမြတ်ဆုံးလူသား လာချေပြီ၊

ကမ္ဘာလောကြီး သိမ့်သိမ့်တုန်...

ဖန်သားပြင်များ ဆတ်ဆတ်ခါ...

နတ်ဘုံနန်းမှာ ခရုသင်းသံတို့ ပဲ့တင်ဟည်း...

မြေကမ္ဘာမှာ အောင်စည်အောင်မောင်း ရိုက်ဆော်တီး

သည်အချိန်ဟာ...

မဟာဖွားတော်မူခန်း အခါသမယ။ ။

ယနေ့မှာ...

လုံးညှဲရဲ့ ခံတပ်တို့ ဖြိုပျက်လေပြီ၊

အရက်ဦးက

ကမူထိပ်များပေါ် ပဲ့တင်ရိုက်လို့၊

မကြောက်ပါ... မရွံ့ပါ၊

ဘဝသစ်တစ်ရပ်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တို့

ဘွားခနဲပေါ်လာ။

လူသားအသစ် သွန်းလောင်းကျရောက်

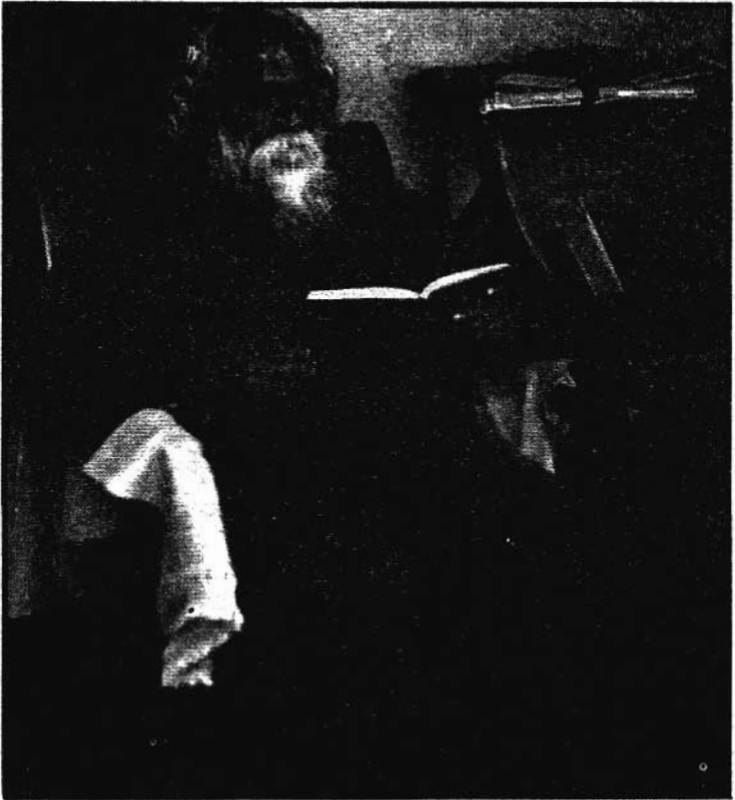
သည်ကျရောက်သံက... ကမ္ဘာတစ်ခွင်ပဲ့တင်ဟည်း။ ။

သန့်နီကော့နီ၊ ဘာသာ ၁ ရက် ၁၄၀။

www.burmeseclassic.com

Tagore's Latest Poems

အင်္ဂလိပ်ဘာသာ



The Illustrated Weekly Of India The Literary Life

As the controversy over Rabindranath Tagore's copyright snowballs, with **Visva Bharati** wanting to cling on to it beyond the statutory period, **Prithi Nandy** presents a cache of unauthorised translations. His own version of Tagore's last 15 poems written between December 3, 1939, and July 30, 1941.

Poems that try to grapple with the mystery of death in the last year of the poet's life.

September 7-12, 1991.

Before me stretches
the Ocean of peace

Before me stretches the ocean of peace
helmsman, launch me.
Be my eternal companion,
take me in your arms.
The road to eternity will be lit
by the pole star.

Bestower of freedom,
your forgiveness, your mercy
shall sustain me forever
as I journey towards eternity.

May mortal bonds fall apart,
may the great universe embrace me
and my heart know without fear
the great unknown.

Shantiniketan, December 3, 1939

Death, like Rahu,
Casts shadows only

Death, like Rahu
casts shadows only
but cannot sap life's divine ambrosia:
entrapped by this material world
this I know for certain.

The eternal value of love
cannot be stolen
by any plunderer lurking
in secret caverns of the universe:
this I know for certain.

What I found as most true
hid falsehood in guise:
this disgrace of life
the laws of universe will not bear,
this I know for certain

Everything moves
by the ceaseless force of change:
this is the law of time.
Death appears changeless
and cannot therefore be true:
this I know for certain.

He who knows this world exists
realises himself,
as a witness of all that exists,
his truths are in the truth
of that ultimate self,
this I know for certain.

Shantiniketan, May 7, 1940

**Bird, why do you
Forget your song?**

**Bird,
why do you forget your song at times?
Why not sing on?
A songless dawn is futile.
Are you not aware of this?**

**The first touch of dawn
trembles on green trees
in that tremor is your song
that wakes among the leaves.
You are the one the morning loves.
Are you not aware of this?**

The goddess of awakening is there.
She waits for me,
anticipant.
Are you not aware of this?

Do not deprive her
of the gift of your song.
After the dreams of a sorrowful night,
your morning song
brings the message of a new life.
Are you not aware of this?

Shantiniketan, February 17, 1941

The sun flames
on his lonely afternoon

The sun flames
on this lonely afternoon.
I stare at the vacant chair.
There is no consolation there.
In its echoes
the haunting voice of despair.

The voice of emptiness fills with pity:
the message escapes.
Like the sad eyes of a dog without his master
laments a heart that cannot understand
what happened and why.

All day, all night his eyes search in vain.
The chair speaks with greater sorrow,
the dumb pain of the void
spreads in this room without you

Shantiniketan, March 26, 1941

If I can once again

If I can once again
I shall find that chair
in whose embrace remains
the loving message of a distant land.

Escaped dreams of the past
shall crowd there again,
their half-heard murmurs
shall build a nest again.

Recalling pleasant memories,
making awakening sweet,
the flute now silent
shall bring back melodies.

ထိုင်း နောက်ဆုံးကဏ္ဍ

Arms outstretched near the window,
on the fragrant path of spring,
the footsteps of a great silence
shall be heard at night.

With the love of a distance land
she who has waited for long
will sustain her nearness forever,
her whispers echo in my ears.

She, whom words failed,
who spoke only with her eyes,
this chair will keep alive forever
memories of her tristful voice.

Shantiniketan, April 6, 1941

Life is sacred I know

Life is sacred I know:
but its actual form I have never grasped.
From some mysterious fountainhead
it breaks
and travels down some wandering route
I cannot trace
It gains a new purity each morning
from the dawn:
a million miles away
I fill this vessel with its gold.

That life gave voice to day and night:
it worshipped the unseen with wild flowers
and lit clay lamps
in the silent dusk.
My heart offered it
the first love of my life.
All familiar loves

ထိုင်း နောင်ဆုံးတရား

၃

touched by its golden wand
are awake now:
my love for her,
for these flowers,
all these are its very own
by its touch.

At birth the book is brought, its pages blank:
it slowly fills with words each day.
Stringing bead after bead about oneself
the portrait emerges at day's end.
The painter recognises himself
by his own signature.
Then he lines through the words, the forms
with an indifferent stroke of black.
Only a few letters in gold remain,
radiant beside the pole star.

Shantiniketan, April 25, 1941

In the fifth year of marriage

In the fifth year of marriage
with the intimacy of a youth
full of mysteries,
secret juices ripen within the heart:
from the buds to clusters of fruit,
from stalk to fragile petal
spreads a golden glow.
A strange fragrance tempts guests in,
a restrained beauty
entrances the wanderer.

For five years the flowerings creepers of spring
have filled with nectar the chalice of love:
drunk with honey
the garrulous black bee buzzes.
A serene joy welcomes the uninvited
and those who came when they heard.

In the first year of marriage
 from all corners of the earth .
 the flute played the **shahana raga**,¹
 the sound of laughter echoed everywhere.
 Today a brief smile breaks on the face of dawn
 in soundless humour.
 The flute captures the resonance of the **kanada**²
 as the seven stars call for meditation.

In five years the dream of pleasure flowered
 and brought a paradise of fulfilment in life.
 The **vasant**³ **pancham raga**⁴ that played first
 has now found fulfilment too.
 As you walk the flowering forest bed
 your anklets ring to the tremulous raga of spring.

Shantiniketan, April 25, 1941

1. Shahana raga = သုတိမင်္ဂလာ
2. Kanada = အက/ကကွက်
3. vasant = ဝသန္တ
4. pancham raga = ပဉ္စမမြောက်သံစဉ် / တေးသွား

Goddess of language,
I carve your image

Goddess of language,
I carve your image single minded
in this lonely courtyard.

Lumps of clay
lie scattered:
unfinished, voiceless,
they stare at the vacant
without hope.
At the feet of your proud image
they lie humbled,
not knowing why they are there.

Yet more pitiful than them are those
who had once found form
but as time passed
lost all meaning.
Where were you invited?

They cannot answer.
To build which dream
they bore the debt of dust
and came
to the door of mankind?
From which lost paradise
this portrait of **Urvashi**
did the poet want to capture
on this mortal canvas?
For this you were called,
kept with care in this gallery of paintings
and then forgotten one day.

The primeval dust you belong to
with supreme indifference claimed you
in its soundless chariot racing into the unknown.

This is good.
This tired acclaim,
crippled, waste today,
these routine humiliations
dog the steps of time
and break its journey.
Spurned, insulted,
you find peace at last
when you become one with the dust again.

Shantiniketan, May 3, 1941

**On this Birthday
I feel lost.**

**On this birthday I feel lost.
I want my friends to pledge
the touch of their hands,
this earth's ultimate love,
so that I can take with me life's supreme grace,
the last blessings of my fellow men.**

**My bag is empty today,
I have given away
all there was to give.
If something comes in return —
some love, some forgiveness —
I shall take them with me
when I set sail in my raft
towards that silent festival of the end.**

Shantiniketan, May 6, 1941

On the bank of Rupnarayan

On the bank of the Rupnarayan

I woke
and realised this world
was no dream.

With letters of blood
I saw my self defined.

I recognised my self
through endless suffering,
countless wounds.

Truth is cruel:
I love its cruelty
for it never lies.

Life is a **tapasya**¹ of pain till death:
to gain the terrible value of truth,
settle all debts by death.

Shantiniketan, May 13, 1941

1. Tapasya = တပသီအကျင့်

At this festival of gifts

At this festival of gifts on your birthday
strange and colourful is this
courtyard of the early dawn.

With countless flowers and leaves
life offers its gifts with abandon.

Nature keeps a watch on her treasures
from time to time:

you are now a witness to her affluence.

When the giver and the taker are united,
a divine desire
is fulfilled today.

The poet of the universe, amazed,
blesses you:

as a witness for his verse, you have come
rain-washed

in this clear **sharavan**¹ sky.

Shantiniketan, July 13, 1941

1. Sharavan = ဝါခေါင်လ (ဝါ) သိဟ်ရာသီ
ကောင်းကင်၌ထွန်းပသော
သရဝဏ်နက္ခတ်

The first day's sun asked

The first day's sun
asked
the world's first emergence:
Who are you?
There was no answer.



Years passed.
The las day's sun
asked a final question
near the shores of the western sea
amidst the silence of dusk:
Who are you?
There was no answer.

Calcutta, July 27, 1941

Often the dark night
of sorrow



Often the dark night of sorrow
has come to my door
armed with only one weapon:
the fearful visage of pain, threats of terror —
deceptive in the dark.
Whenever I feared that mask of terror
I suffered meaningless defeat.

This loss, this victory, these apparitions of life:
stumbling from childhood, dogged by this fear
I have heard the mockery of suffering.
This strange restless vision of terror:
crafted in the dark by the skilled hands of death.

Calcutta, July 29, 1941

**You have riddled
the path of your creation**

**You have riddled the path of your creation
with strange nets of deceit,**

O deceitful one

**Snares of false beliefs you have skilfully laid
in our simple lives.**

**With such delusions you have marked the great:
for him you have not kept the secret night.**

Your stars

light his way

towards his inner self

a path forever clear,

by his simple faith

made radiant all the way



Apparently tortuous, he is actually simple:

and this is his pride:

Others think he is deluding himself

But he finds truth

bathed in the inner light within himself.

Nothing can deceive him.

His last reward he carries

to his coffer

He who can effortlessly bear your guiles

receives at your hand


his imperishable right to peace.

Calcutta, July 30, 1941

www.burmeseclassic.com

There comes
the man supreme

There comes the man supreme:
the world is thrilled,
glassblades quiver,
conches resound in the heavens,
gongs of victory sound on earth.
This is the moment of the great birth.

Forts of the moonless night
are in ruins today. 
Dawn echoes on the hilltops:
fear not, fear not.
Hopes of a new life emerge.
Hail the new man:
the cosmos reverberates with this cry.

Shantiniketan, Baisakh 1, 1348